

токо това бѣше ѝ много мъчно и тѣжно дѣто не можаше да разбере нищо за мъжа си, за когото день ся не минуваше да не плаче.

Една година досущъ вече ся измъчи, сполѣтъ ѝ зло отъ всякъ странъ, и можеше да рече чловѣкъ, че всички злины бѣхъ ся струпали да ѝ уморятъ. Разболъ ся, горката, че спорядъ неѣ и дѣчицата. Крайна сиромашія ѣ принуди да испродаде все що имаше за проданъ; но за по-гольмъ жалость и то непостигаше да посрѣшне и най-необходимытъ си потрѣбицы. Но между всички злины що бѣхъ ѣ притисналы, най-тежка бѣше тази: Домакынть, на кѣщятъ въ коѣто сѣдеше, потиснъ да му платятъ наемтъ (кирїѣтъ), а Минка, горката, нѣмаше отъ кѣдѣ. Той имаше сърдце каменно, което ся не умекотяваше отъ сиромашїѣтъ ѣ и отъ очивѣстнѣтъ нуждѣ. Еднѣжъ той влѣзе въ стаѣтъ и рече ѣ: Жено, азъ вече видѣхъ, че ты не ще ми платишь наемтъ ни до вѣка, а пакъ азъ за вѣтъръ не можъ да тя държѣхъ, щѣ пуснѣхъ въ кѣ-